

Laetare sterilis

(Dominica IV in Quadragesima)

Říká toto slovo: jež je opuštěná. Myslí tím duši, jež je opuštěná a jež opustila veškeré tvorstvo, jak jsem již vícekrát říkal.

V duši je světlo, jež nepřísluší času ani místu. A nic z toho, čeho se kdy čas nebo místo dotkly, k tomuto světlu nedospěje. A v tomto světle má člověk stát.

Náš Pán řekl na jiném místě: „Jeden člověk rozhodil své símě na pole. A když lidé spali, přišel nepřítel a hodil do něj své rozhodil tam své zlé símě. Bůh zasil své sémě do duše. Jeho semenem je jeho slovo, jeho Syn, a toho dal do nitra duše. A člověk by měl spíše vydat a zanechat své tělo a duši, nežli aby ztratil Boha. Srdce leží uprostřed těla. Naši učitelé říkají, že Bůh i přirozenost umístili srdce doprostřed těla, aby člověk raději vydat v nouzi a umřvil všechny své údy, než aby ztratil srdce. Bůh vložil své símě, své slovo, doprostřed těla, aby člověk raději opustil vše, co může vykonat, než aby ztratil Boha.

Když Bůh tvoří duši, rodí do ní zároveň svého jendorozeného Syna. Ale spíše než abych řekl: „když Bůh tvoří duši“, bych měl říci „když tvoří duši a rodí do duše svého jednorozeného syna, vše v jediný okamžik“. A v tu hodinu nadčasově vlévá do duše svůj obraz.

Náš Pán říká: „Jeden člověk rozhodil své símě na pole. A když lidé spali, tu přišel nepřítel a mezi pšenici rozesel své zlé símě.“... Když se člověk nechce chránit před světem a před lidmi, může mu vzejít škoda.

A za druhé, když spočívá duše v tomto světle a v upřímnosti vůči Nejvyššímu, je v duši jas a tudíž do ní Bůh rád zasívá své sémě.

Naši učitelé říkají, že co se zrodí za dne, je vznešenější, než co se zrodí v noci a stvrzují to několika artikuly, které se na to hodí. Vznešenější jsou ti lidé, kteří se narodí za dne, než ti, co se narodí v noci.. Proto také říká, že synové neplodné, jsou více než synové plodné, když se to děje za bílého dne, ve světle, jež nevstoupilo do času. Vše, čeho se kdy dotklo světlo slunce nebo čas, nepochází ze světla. Proto se sémě počíná právě v tomto světle. Ve světle přijímáme símě. Proto je plod mnohem vznešenější a synové jsou mnohem více než dcery, když vše, co by tomu mohl zabránit se nestalo synem. Proto existují synové. A proto je také více synů, když je to mimo čas a děje se za dne.

Druhé proč je mnoho synů: b Když se to často děje za dne, stokrát a vícekrát. Když se duševní plození v duši, odehrává mnohem více nežli je duše schopna přijímat. Proto jsou synové mnohem častější, když se to děje za dne a často za dne.

Za třetí je mnoho synů, když se to děje na věčnosti. Je za dva tisíce let se synové rozmnoží, nežli dnes ... jsme četli ve škole. A protože za tisíc hodin se odehraje tisíc let, šíří se to nyní až na věčnost. Aby měl mít člověk za třicet let třicet dětí, a kdyby je měl současně, to se jednomu člověku přihodí za tisíc nebo dva tisíce let. Plod zůstane, zazelená se a dozraje v jediný okamžik. Proto je mnoho synů, když se to děje na věčnosti.

Za čtvrté: když se Bůh vydává, vydává se najednou a absolutně. Buď se vydá nebo ne, když spíše nežli by duši přijal, musí se Bůh najednou vylít a vyprázdnit. Pukl by, kdyby se najednou nevyžil a nevyprázdnil. A když nebylo stvoření, do něž by se mohl najednou vylít, proto zplodil Syna, do něž se mohl najednou vylít. Proto je syn ve věčnosti. Člověk, který má velikou radost. o ní nedokáže smlčet. Jeden učitel říká, že kdo by se dostal na Slunce a na Měsíc a viděl tam divy a neměl nikoho, komu by to řekl, nyvadržel by to.

A potom řekl: „Zavrhní služku a jejího syna, neboť nebude mít dědictví společně s pravým potomkem.“ Všechny tělesné modlitby a posty a všechny podobné činy, nepatří kd dědictví. Ale dědicovy jsou veškerá duchovní díla, jež působí v duchu. Jak veliká je touha „zavrhní služku a jejího syna!“ Člověk může získat mnohem větší a nezměrnou odměnu posty, modlitbami a duchovními skutky...